

Inhoud

	<i>Inleiding van Auke Jelsma:</i>	
	<i>Wie is bang voor sentiment?</i>	5
<i>Janny ter Haar-Kruize</i>	De drie wijzen uit het westen	9
<i>A. G. Lameris-Bolt</i>	• De reis van de vierde wijze	21
<i>Inge Lievaart</i>	• Voor verloren schapen	22
<i>Dieuwke Winsemius</i>	De Emmaüsanger	23
<i>Hans Bouma</i>	• Licht in onze ogen	36
<i>Niko Warner</i>	Abortus	37
<i>Elisabeth Wijnands</i>	• De tijd te lijf	42
<i>Wim Ramaker</i>	Als een ploegschaar	43
<i>Frank Daen</i>	• De kerststal en het kind	55
<i>Weija Bergman</i>	Wie zich met as bezighoudt . . .	57
<i>Elisabeth Wijnands</i>	• Kerstverhaal	79
<i>J. W. Veerman</i>	Een speciaal projekt	81
<i>Inge Lievaart</i>	• Jozef	93
<i>Antonius van der Ent</i>	De wijzen in het oosten	97
<i>Piet Kalteren</i>	• Kerstfeest?	111
<i>Suus Damen-Staalman</i>	De man en de eekhoorn	113
<i>Inavan Veen-van der Vlies</i>	Lucas bezoekt Maria van Jeruzalem	121
<i>Jaap Zijlstra</i>	• Middeleeuws schilderij	133
<i>Jaap Zijlstra</i>	• Tegen de draad	134
<i>Mink van Rijsdijk</i>	Het geheim van tante Floor	135
<i>Nel Veerman</i>	• Er schijnt een ster	144
<i>Mia van Oostveen</i>	Zij zag het gebeuren	145
<i>Henjo Hekman</i>	Kom ons ongeloof te hulp	155
<i>Gerrit van Heerde</i>	Kerstfeest voor de 'lakenwevers'	161
	<i>Personalia</i>	173

JANNY TER HAAR - KRUIZE

De drie wijzen uit het westen

‘Waar blijft Ido Frank?’

De onrust stijgt in de zaal, zoals het water in een wassende rivier. De ruimte is tot de nok gevuld, net een volgepropte worst. Honderden tieners wachten op hun pop-idoel: Ido Frank. ‘Dames en heren, Ido Frank is nog niet gekomen, nog even geduld. Intussen zult u kunnen genieten van het grandioze optreden van de Hot-Pot-Stars’.

Maar niemand luistert. Het gefluister wordt luider als een wind die toeneemt. Men is gekomen voor Ido Frank. Op duizenden aanplakbiljetten is hij te zien: in het nauwe, zwart-fluwelen pak extra slank, halflang donker haar, ogen die in de verte iets schijnen te zoeken, en natuurlijk altijd met zijn gitaar, waarbij hij eigengemaakte liedjes zingt met die typische, half-gebroken stem en in dat vreemde ritme, waarmee hij zalen aan zijn voeten krijgt. Door de muziek van de Hot-Pot-Stars heen wordt het geschuifel en geschuur, het geroes en geruis sterker en dwingender. De zaal zwelt van emotie en ongeduld, alsof zij uit haar jas zal barsten . . .

Ido Frank komt niet.

Ido Frank staat met zijn gitaar in de gure avond. De wind schuurt en schiert langs hem heen. Toch is de hemel niet bewolkt. De hemel is vreemd helder. Dat is zelfs te zien in de nauwe straten met de opeengepakte huizen in het hart van de grote stad. Hij wil het centrum uit, maar het lijkt eindeloos.

Eindeloos van altijd maar weer straten en mensen, auto’s, geraas, geronk, benzinstank, en naast glitter en schitter: scheldwoorden, vuisten, ontbinding, te grotesker naarmate het meer overspotten wordt door neonlicht en reclames die het paradijs beloven.

De huizenblokken worden minder dicht. Flats, torenhoog, rijzen wel op als gigantische reuzen uit de oertijd, maar er komt wat meer groen.

Hij neemt de bus. Richting zee. Zou er nooit een eind komen

aan de steenmassa's, die oprukken als een leger om het pure land in bezit te nemen?

De bus hotst door de avond. Er zijn weinig passagiers. Eindelijk ruimte. Geen huizen meer. Lucht. Ido stapt uit. Hij hoort de branding. Hij loopt het duin op en daarachter ziet hij de zee. De hemel erboven is anders dan anders. Zoveel sterren zag hij nooit eerder en één is zo groot en zo ontstellend helder, dat het hem een schok geeft. Dat is het! Dat is het teken, dat er in deze wereld iets gaat veranderen!

Hij voelt geen spijt over de wachtende zaal. Die ster, die ster daar aan de hemel heeft een boodschap. Er is een Leider geboren. Hij zal het leiderschap op zich nemen van die honderduizenden jonge, zoekende mensen en hij zal hun de weg wijzen naar een betere wereld, waarin het leven weer leefbaar zal zijn. Ik moet hem vinden, prevelt Ido, maar waar?

Zal ik naar het westen gaan? Maar het westen is ziek. Kan daar een Leider geboren worden van wereldformaat?

Nee, ik zal naar het oosten gaan. Eerst Oostenrijk en dan via de Balkan naar Azië!

‘Waar blijft Ali Hassan?’

De man en de vrouw kijken elkaar aan. ‘Bijna middernacht’. Hij knikt. ‘Over een halfuur moeten we aan boord van het vliegtuig zijn. Anders vertrekt het zonder ons. En we moeten die kist kapen. Orders zijn orders. Maar waar blijft Ali Hassan?’ Ze pogen hun onrust te onderdrukken, als een bal die je steeds onder water duwt, maar die even zo vaak weer omhoog wil komen. Zonder de kleine Algerijn wordt het een hachelijke onderneming. Is hij gepakt? Loert ergens het verraad? ‘Zullen we teruggaan?’, aarzelt de vrouw. ‘En dan zeker een kogel door je bast krijgen’, hoont haar metgezel. ‘Met een ieder, die deserteert of een order niet uitvoert, worden korte metten gemaakt. Je kunt beter in handen van de politie hier in Rome vallen, dan in handen van onze eigen Palestijnen’.